

Marja van der Linden

Weest
in geen ding
Roman bezorgd

CITERREEKS

Marja van der Linden

*Weest in geen
ding bezorgd*

Citerreeks

Voor Riet, die aan de andere kant van de aarde woont, maar door haar verhaal veel dichterbij is gekomen.

ISBN 978 90 5977 745 3
ISBN e-book 978 90 5977 746 0
ISBN Grote Letter 978 94 0190 330 1
NUR 344

© 2014 Citerreeks, Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.citerreeks.nl
www.facebook.com/marja.vanderlindentaal

Alle rechten voorbehouden

1

‘Kijk eens aan, een gezonde dochter!’

De vroedvrouw tilde de pasgeborene aan één beentje omhoog. Het meisje protesteerde daar luidkeels tegen, en haar gehuil vulde de hele slaapkamer. Wat een kabaal kwam er uit zo’n klein lijfje!

Met haar andere hand haalde de vroedvrouw haar zakhorloge uit haar schortzak. ‘Tien over vier. Ik zei het, hè, voor vijf uur is het er.’

Vader Westhoek veegde met een vochtig washandje het zweet van het voorhoofd van zijn vrouw. Zijn handen trilden daarbij, en hij keek haar met gefronste wenkbrauwen aan. Tjonge, wat had een vrouw het zwaar tijdens een bevalling, daar had een man geen weet van! En wat had hij zich machteloos gevoeld! Het liefst was hij er helemaal niet bij geweest. Het was ook niet gebruikelijk dat een aanstaande vader bij een bevalling aanwezig was, maar vanmorgen was zijn vrouw zo bang geweest en had ze zich zo aan hem vastgeklampt, dat hij zich had laten overhalen om er dit keer bij te blijven. Maar een dag had hem nog nooit zo lang geleken als vandaag.

‘Gaat het?’

Moeder Westhoek knikte alleen maar. De bevalling had veel van haar krachten gevergd, maar het gehuil van de baby vervulde haar met dankbaarheid. Bij haar eerstgeborene was dat huilen een tijdlang uitgebleven, en het was zelfs even de vraag geweest of hij wel leefde. Zijn eerste kreetjes waren pas gekomen nadat de vroedvrouw een tijdje met hem bezig geweest was. Moeder Westhoek herinnerde zich nog steeds de angst van die eenzame momenten, en de voorzichtige blijdschap toen er dan toch eindelijk wat geluid kwam uit dat kleine keeltje. Helaas bleek al snel dat die moeizame start niet zonder gevolgen zou blijven: Wijnand, hun oudste zoon, bleek een hersenbeschadiging opgelopen te hebben, en zijn ontwikkeling kwam maar erg traag op gang. Hij was nu zesenhalf en zijn lopen ging moeizaam, en spreken bleek helemaal onmogelijk.

Bij de geboorte van de twee jongens daarna, Johan en Martin, nu

vijf en bijna drie, was daar weer die angst geweest, ook al waren die bevallingen een stuk sneller gegaan. Haar angst bleek echter ongegrond, en de ontwikkeling van beide jongens gaf geen enkele reden tot bezorgdheid. Vandaag was de bevalling weer wat moeizamer gegaan, en hoe zwaarder de weeën werden, hoe meer de angst zich naar voren drong. Daarom was ze blij dat haar man er dit keer bij bleef. Voor haar gevoel had het dit keer ook langer geduurd eer ze kon gaan persen, maar toen ze dat eenmaal mocht was alles snel gegaan, en het meisje was gelukkig ook meteen gaan huilen.

Het meisje! Nu pas drong tot haar door dat de nieuwe boreling een meisje was. Een dochter! Ze was er na drie jongens vast op berekend dat dit weer een jongen zou zijn.

Ze keek haar man aan en glimlachte dankbaar naar hem. ‘Een meisje,’ fluisterde ze. ‘We hebben een dochter!’

Met een wat onhandig gebaar streek hij over haar hoofd. Een man toonde nu eenmaal zijn gevoelens niet zo gemakkelijk in het openbaar. ‘Goed gedaan, vrouw.’

De vroedvrouw had intussen met vaardige handen de navelstreng afgebonden en doorgeknipt. Ze wikkelde het kleine meisje in een handdoek en overhandigde het toen aan de baker die tot nu toe bij elke bevalling geholpen had: vrouw Hikke. Daarna was haar aandacht meteen gericht op de komst van de placenta, die gelukkig niet lang op zich liet wachten. Toen dat achter de rug was, lachte ze naar de kraamvrouw.

‘Goed gedaan, joh,’ herhaalde ze de woorden van vader Westhoek. ‘En, hoe gaat jullie dochter heten?’

‘Reina Wilhelmina,’ zeiden ze als uit één mond.

‘Mooie namen,’ vond de vroedvrouw. ‘Is ze vernoemd?’

Moeder Westhoek knikte. Ze voelde haar krachten weer terugkomen, en dat kwam vooral omdat ze nu geen last meer had van die akelige angst. ‘Reina naar mijn schoonmoeder, en Wilhelmina naar de koningin.’

De vroedvrouw lachte wat schamper. ‘Mooie koningin, die haar land in de steek liet toen het haar het hardst nodig had!’

Vader Westhoek protesteerde: ‘Als ze hier was gebleven, had ze toch niets voor ons land kunnen doen. Dan hadden de Duitsers haar vast gevangengenomen!’

‘Nou, van mij hoeft ze anders niet meer terug te komen. En ik weet dat er een heleboel zijn die daar zo over denken.’

Moeder Westhoek trok haar man aan de mouw van zijn overhemd en gebaarde met haar ogen: mond houden! Ze had geen zin in een oeverloze discussie over dat onderwerp.

Toen de Duitsers nu bijna veertien dagen geleden zo verraderlijk Nederland binnenvielen, terwijl ze beloofd hadden de neutraliteit van Nederland te respecteren, was de koningin samen met de regering naar Engeland gevlucht. Dat had een stroom van verontwaardiging opgeleverd. Men begreep het niet: in België en Denemarken was de koning toch ook niet gevlucht? Maar vader en moeder Westhoek waren er vast van overtuigd dat de koningin naar Engeland was gegaan om haar belofte aan het Nederlandse volk te houden dat zij en de regering ‘hun plicht zouden doen’.

De vroedvrouw wilde alsnog reageren, maar op dat moment kwam de baker binnen, met in haar armen een bundeltje dat ze in de armen van moeder Westhoek legde. ‘Alsjeblijft, je dochter. Hoe heet ze?’

‘Reina,’ was nu het enige antwoord van moeder Westhoek. Ze duwde de omslagdoek wat opzij en keek naar het popperige gezichtje met de samengeknepen oogjes, het schattige neusje en het rode mondje, dat nu niet meer huilde, maar wat mummelende smakgeluidjes maakte. Ze glimlachte weer. Even waren de zorgen over de oorlog en hoe het nu allemaal verder moest, naar de achtergrond verdwenen. Ze hadden een dochter! O, als het weer een jongen was gebleken, was die net zo welkom geweest, maar een dochter... daar deed je als vrouw toch andere dingen mee dan met een zoon. Ze zou haar leren naaien en breien en...

‘Mooie naam,’ lachte vrouw Hikke, ‘volgens mij betekent dat zoiets als “koningin”. Nou, die zal wel flink verwend worden, met drie broers boven haar. Afijn, ’t is maar te hopen dat de echte ko-

ningin gauw weer terug is en dat die akelige oorlog spoedig voorbij is. Zoals het nu is, is het geen fijne wereld om in geboren te worden.'

Moeder Westhoek hoorde de vroedvrouw een snuivend geluid maken.

'Reina.' Moeder keek met een bijna verliefde blik naar het gezichtje van haar dochter, ze kon er geen genoeg van krijgen. 'Reina,' zei ze weer. Ze hadden samen deze naam uitgezocht voor als het een dochter zou zijn, maar omdat ze zelf verwacht had dat het weer een jongen zou worden, was het tot nu toe niet meer dan een naam geweest. Nu had ze er een gezichtje bij, een levend wezentje dat deze naam zou dragen. 'Welkom, kleine Reina.'

De baker nam het bundeltje weer uit haar armen en legde het in het wiegje dat in een hoek van de kamer stond. Nadat ze de kruik tegen het rugje van de baby gelegd had en haar toegedekt had, wees ze streng naar de deur. 'Zo, en als de vader zich nu wil verwijderen, zal ik de kraamvrouw eens lekker wassen.'

Vader Westhoek liet zich dat geen twee keer zeggen, die was blij dat hij weg mocht. 'Ik zal de jongens vertellen dat ze een zusje hebben.' De weeën waren 's nachts om halftwaalf begonnen en hij had de jongens al om halfzes die morgen bij het gezin van zijn broer Teun gebracht. Teun, die vlak achter hen woonde en die net als hij bij de boterfabriek werkte, zou op het werk doorgeven dat hij vandaag niet kwam in verband met de bevalling. Teun had hem wel wat verbaasd aangekeken toen hij vertelde dat hij dit keer niet zoals bij de andere bevallingen gewoon aan het werk ging, maar hij had er niets van gezegd.

De vroedvrouw had inmiddels wat papieren voor de aangifte ingevuld en pakte nu haar spullen in. Vader Westhoek schudde haar snel de hand, bedankte haar voor de goede zorgen en verdween toen de slaapkamer uit. Vlak daarna vertrok de vroedvrouw ook, op weg naar een volgende bevalling.

Een halfuurtje later lag moeder Westhoek frisgewassen tussen de schone lakens. De baker deed het vuile wasgoed in een sloop. 'Dat

neem ik vanavond wel mee naar huis. Ik zet het vannacht in de week, morgenochtend sta ik vroeg op, dan kan ik het nog wassen en buiten hangen voor ik naar jullie toe kom. Gelukkig is het lekker weer, dus dat is zo droog.'

Ze hoorden gestommel bij de achterdeur. 'Dat zullen de jongens zijn, die willen natuurlijk graag hun nieuwe zusje zien,' lachte de baker.

En ja, even later ging de slaapkamerdeur op een kiertje open, en daar stak Johan zijn neusje nieuwsgierig om de deur. 'Mogen we binnenkomen, moeder?' Achter hem stond Martin zichtbaar te trappelen van ongeduld, en daarachter stond Wijnand.

'Waar is vader?'

'Die is naar opa om te vertellen dat de baby er is,' wist Johan te vertellen. Opa Westhoek woonde in de Dorpsstraat, achter het huis van oom Teun.

De baker hield haar vinger tegen haar mond en zei: 'Sst. Jullie mogen wel binnenkomen, maar erg zachtjes doen, hoor! Je zusje slaapt.'

De jongens kwamen op hun tenen de kamer in. 'Waarom ligt u in bed, moeder?' vroeg Johan verbaasd.

'Dat komt doordat de ooievaar die jullie zusje gebracht heeft, moeder per ongeluk in haar voet gepikt heeft,' had de baker het gebruikelijke praatje paraat dat ze had op dergelijke vragen.

Johan sloop nu op zijn tenen naar het wiegje, gevolgd door Martin. Wijnand had geen aandacht voor de nieuwe boreling, die liep meteen op moeder af en pakte haar hand.

Moeder Westhoek werd getroffen door de blik in zijn ogen. Wijnand kon dan wel niet spreken, maar in zijn ogen las ze vaak wat hij met woorden niet kon uitdrukken. Wijnand was 'achterlijk', zoals men dat noemde, maar moeder Westhoek wist zeker dat hij meer begreep dan men dacht.

Ze drukte zijn hand. 'Dag jongen. Was het leuk bij ome Teun en tante Rika?'

Hij lachte alleen maar en vlijde haar hand tegen zijn gezicht.

Johan en Martin bogen zich intussen over de wieg. ‘Wat is ze klein!’ zei Johan zacht.

‘Klein,’ echode Martin.

Moeder Westhoek lachte. ‘Jullie zijn anders ook zo klein geweest, en moet je nu eens kijken hoe groot jullie al zijn.’ Ze keek verbaasd naar Martin, die tot gisteren haar jongste was geweest. Wat leek hij ineens lang en flink, ook al was hij nog geen drie!

De baker klapte in haar handen. ‘Zo, nu weer de kamer uit, vort! Moeder en het kindje moeten rusten.’

‘Maar...’ probeerde Johan nog.

‘Niks maar! Ga maar een mooie tekening voor moeder maken of zo. Ik kom straks ook, dan mogen jullie me helpen met de tafel dekken. Vort!’ Ze duwde de jongens een voor een de slaapkamer uit. Daarna keek ze moeder Westhoek aan. ‘Heb je al trek in een kopje thee?’

‘Ja, dat lijkt me heerlijk! En wil je wel geloven dat ik zelfs honger heb!’

‘Logisch,’ vond de baker, ‘je hebt tussen de middag niks gegeten. Zal ik een paar boterhammen voor je klaarmaken?’

‘Nee hoor, ik wacht wel tot jullie allemaal gaan eten. Dan mag Wijnand me vanavond mijn brood brengen.’

De baker snoof even, ze had weinig vertrouwen in de kwaliteiten van Wijnand. ‘Dat zien we straks wel, ik zal nu eerst een bakkie thee voor je maken.’

Ze liep de slaapkamer uit en sloot de deur zacht achter zich.

Moeder Westhoek sloot haar ogen en slaakte een diepe zucht. Hè, gelukkig, dit had ze weer achter de rug. Vreemd dat ze dit keer zo tegen de bevalling opgezien had, maar misschien kwam dat wel doordat het oorlog was.

Zoals de baker al zei: dit was geen fijne wereld om in geboren te worden. Maar het kindje in de schoot van moeder Westhoek liet zich daardoor niet weerhouden. Dat wilde eruit, geboren worden! Maar moeder Westhoek had het dit keer wel binnen willen houden, veilig in de beslotenheid van haar buik. Misschien dat het daarom

zo lang geduurd had, en dat ze zich zelfs bang gevoeld had. Toch fijn dat Arend er dit keer bij was gebleven.

En dan een meisje! Om haar mond vormde zich een glimlach. Het maakte voor haar gevoel hun gezin wat completer, en ze wist zeker dat ook Arend blij was met een dochter na drie zoons.

Uit de wieg klonken kleine geluidjes, het meisje werd zeker wakker. Moeder Westhoek bedwong de neiging om zelf uit bed te stappen en de baby uit de wieg te halen, bang dat ze dan de woede van de baker over zich heen zou halen. Die hield zich strak aan het opgelegde regiem van de vroedvrouw: drie dagen bedrust, de vierde dag 'bengelen', wat inhield dat de kraamvrouw op de rand van het bed mocht zitten en haar afhappende benen heen en weer moest bewegen, en pas de vijfde dag mocht ze – heel voorzichtig – opstaan. De baker bleef tot aan de tiende dag, daarna kwam alles weer op haar eigen schouders terecht.

De baker kwam binnen met een kopje thee. 'Zo, drink dat maar lekker op, dat heb je wel verdiend.'

Ze zette het kopje op het nachtkastje en wilde meteen weer weggaan, maar moeder Westhoek vroeg: 'Ik hoorde net de baby, wil je haar even pakken?'

De baker fronste haar wenkbrauwen. 'Je wilt haar toch niet bij het eerste het beste geluidje al oppakken? Je moet ze niet verwennen, hoor! Je weet het: rust, reinheid en regelmaat zijn het belangrijkste!'

Maar moeder Westhoek hield aan: 'Pak haar nou maar. Het is m'n eerste niet, ik weet best wel wat goed voor haar is. Ik wil haar gewoon even zien en vastpakken. Toe!' Ze keek de baker zo smekend aan dat die haar schouders ophaalde en zei: 'Dan moet je 't zelf maar weten.'

Ze liep naar het wiegje, pakte het bundeltje eruit en legde het in de uitgestoken armen van de moeder. 'Hier, alsjeblieft.'

Moeder Westhoek drukte het bundeltje tegen zich aan. Ze voelde hoe haar borsten reageerden. Wat is Gods schepping toch mooi, dacht ze. Dat een vrouwenlijf geschapen was om een kind in te

laten groeien, en het daarna te voeden met kant-en-klare voeding die precies goed van samenstelling en precies op temperatuur was.

Ze drukte haar lippen op de zachte huid van het voorhoofd van haar kindje. Een meisje. Wie weet zou zij als zij een volwassen vrouw werd ook het wonder van een zwangerschap en het voeden van een kindje mee mogen maken.

Maar zover was het nog lang niet. Kleine Reina lag met samengeknepen knuistjes in de armen van haar moeder, en sliep de slaap der onschuldigen.

‘Morgen is alweer m’n laatste dagje hier.’ Vrouw Hikke, de baker, kwam met een volle mand met schoon wasgoed de woonkamer binnen, waar de kraamvrouw in een gemakkelijke stoel de kleine Reina zat te voeden.

‘Ja, ik zal je missen.’

De kraamtijd was omgevlogen, vond moeder Westhoek. Maar misschien had ze dat gevoel ook wel door de roerige tijd waar ze zich in bevonden.

‘Gaat het wel weer lukken om het alleen te doen?’

‘Nou, alleen... Arend is er ook nog.’

‘Mannen lopen alleen maar in de weg,’ was de mening van de baker. ‘Alhoewel, de handen van die Arend van jou staan niet verkeerd. En hij kan ook goed met de kinderen omgaan.’

De baker wilde beginnen met het vouwen van de was, maar moeder Westhoek zei: ‘Laat mij dat maar doen, ik ben zo klaar met voeden. Bovendien moet ik het straks toch ook weer zelf doen.’

‘Da’s goed, dan ga ik wel aan het eten beginnen. Vind je ’t goed als we vandaag stampot raapstelen eten? Ik zag dat jullie die in de tuin hebben staan.’ Achter het huis lag een flinke moestuin, waar vader Westhoek heel wat uurtjes doorbracht. ‘Er is nog wat jus over van gisteren, en aardappels zijn er ook nog genoeg.’

‘Ja, lekker. En de jongens lusten dat ook graag. Wil je de baby even aanpakken?’

De kleine Reina was aan de borst in slaap gevallen. De baker pakte het kindje over en nam het mee naar de slaapkamer, waar ze het in het wiegje legde. Moeder Westhoek fatsoeneerde intussen haar kleren, daarna stond ze op en ging aan de tafel zitten. Ze keek naar de stapel was en zuchtte even. Altijd maar die was... Toen rechtte ze haar schouders. Kom op, niet zeuren. Je hebt de bevaling weer achter de rug en hebt er een prachtige, gezonde dochter aan overgehouden. Wees dankbaar dat het allemaal zo goed gaat!

Ze pakte de eerste luier en begon met vouwen.

De eerste twee jaren groeide de kleine Reina voorspoedig. De grote broers waren dol op hun zusje, en ook vader Westhoek verwende zijn kleine meisje wanneer hij maar kon. Reina was hun zonnestraaltje in deze zware tijden. Zij leidde hun aandacht af van de oorlog die nu al een paar jaar woedde, en waarin de bevolking van Nederland zelfs binnen de eigen gelederen verdeeld bleek. Die verdeeldheid werd versterkt door Mussert en zijn kornuiten van de NSB, die vonden dat het Oranjehuis de troon verspeeld had en die openlijk achter Duitsland stonden, in afwachting van een 'nieuw Europa' onder leiding van Duitsland.

Reina had geen weet van wat zich in de grote, boze buitenwereld afspeelde. Haar wereldje was klein en overzichtelijk, met liefdevolle ouders en broers om haar heen, die het geweldig vonden dat ze ging kruipe, lopen, praten, die het toejuichten dat ze zindelijk werd en die bedelden om haar kusjes.

Twee maanden voor Reina's derde verjaardag werd er weer een zusje geboren: Rineke. De grote broers vonden het erg leuk, en ook Reina was niet bij de wieg weg te slaan. Ze wilde het baby'tje steeds aaien en vasthouden, en als Rineke sliep, zat zij in de hoek van de kamer te spelen met de pop die moeder Westhoek voor haar gemaakt had, en die Reina beschouwde als haar eigen baby.

Moeder Westhoek had het maar druk met haar vijftal, maar ze was dankbaar dat ze allemaal gezond waren en weinig problemen gaven.

Tot het noodlot toesloeg. Het begon ermee dat Reina klaagde over een zere keel. Moeder Westhoek maakte zich daar in eerste instantie geen zorgen over, het kwam vaker voor dat een van de kinderen keelpijn had bij een beginnende verkoudheid, en de loopneus die Reina had wees ook in die richting. Maar bij Reina bleek het geen verkoudheid te zijn. Ze kreeg koorts, was misselijk en ging overgeven, en haar ademhaling ging steeds moeizamer. Ze wilde niet eten en wilde alleen nog maar in haar bedje liggen. Moeder Westhoek maakte daarom een veldbedje in de woonkamer, zodat ze Reina goed in de gaten kon houden.

Reina's benauwdheid werd echter steeds erger, en de huisarts werd erbij geroepen. Die kwam even over halfeen langs, toen ze in de keuken zaten, ze waren net klaar met eten.

Hij onderzocht Reina snel en constateerde: 'Kroep. Met een duur woord: difterie. Ze moet meteen naar het ziekenhuis.'

'Kroep?' vroeg moeder Westhoek. 'Naar het ziekenhuis? Kroep is toch niet zo ernstig?'

De dokter schudde zijn hoofd. 'U bedoelt pseudokroep, valse kroep zeggen we ook wel. Dat is inderdaad minder ernstig. Maar de verschijnselen bij Reina wijzen in de richting van echte kroep, difterie dus.'

De schrik zat er meteen in. Reina moest naar het ziekenhuis! Maar dat lag in Delft. Hoe moesten ze daar komen met Reina? Vader Westhoek kon haar toch moeilijk achter op zijn fiets zetten en haar daarnaartoe brengen. En met het openbaar vervoer was ook geen optie, dat ondervond ernstige hinder door de oorlog. De Duitsers hadden veel materieel gevorderd, en brandstof was nauwelijks te krijgen.

De huisarts had een voorstel: 'Ik moet vanmiddag naar Delft, een van jullie kan wel meerijden om Reina naar het ziekenhuis te brengen. Zorg dan dat je om halfdrie klaarstaat. En houd de jongens bij haar vandaan, kroep is erg besmettelijk.'

Besmettelijk? Moeder Westhoek was nu blij dat Reina een eigen slaapkamertje had en niet een slaapkamer met een van de jongens

deelde. Het wiegje van Rineke stond nog op de ouderlijke slaapkamer.

De huisarts vertrok weer. 'Tot straks, halfdrie.'

Vader Westhoek stond op. 'Ik moet weer aan het werk. Zal ik even langs Rika lopen en vragen of de jongens vanmiddag uit school naar haar toe mogen en of je Rineke bij haar mag brengen? Dan heb jij je handen vrij.'

Moeder Westhoek knikte. 'Ja, doe maar.' Ze was blij dat hij het heft in handen nam, ze was nog helemaal verdoofd door de ernstige boodschap van de huisarts.

Vader Westhoek wenkte de jongens: 'Gaan jullie maar vast naar school. En vanmiddag meteen door naar tante Rika.' En toen tot Johan: 'Breng jij Wijnand naar school, en haal je hem vanmiddag ook weer op?' Wijnand zat op de blo-school.

Johan knikte. 'Goed, vader.'

Toen vader Westhoek en de jongens vertrokken waren, bleef moeder Westhoek even op de keukenstoel zitten, haar handen gevouwen in haar schoot, haar ogen gesloten. Ze bad zacht: 'Heere, ik leg het nu in Uw hand. Maar wilt U alstublieft Reina weer helemaal beter maken?'

Toen hoorde ze Reina's piepende ademhaling, en ze haastte zich naar de woonkamer.

In het ziekenhuis werd Reina meteen geïntubeerd, zodat ze weer wat lucht kreeg. Het was een akelig gezicht voor moeder Westhoek, die machteloos moest toezien hoe de artsen met het kleine meisje bezig waren. Wat had ze graag van plaats geruild met haar dochttertje!

En alsof dat nog niet genoeg was, kreeg Reina, toen ze net wat begon op te knappen, roodvonk, zeer besmettelijk, en moest ze geïsoleerd verpleegd worden. De huisarts kwam het hun vertellen.

Moeder Westhoek voelde zich verscheurd: enerzijds wilde ze wel elke dag bij haar oudste dochttertje op bezoek, anderzijds had haar gezin haar ook nodig en kon ze overdag, als vader Westhoek naar

z'n werk en de jongens naar school waren, niet even met de bus heen en weer – omdat die bus niet meer reed. Gelukkig dat de kleine Rineke haar aandacht wat afleidde.

De eerste de beste zaterdag bracht moeder Westhoek eerst de kleine Rineke bij haar schoonzus en daarna stapten ze op de fiets. Wijnand ging achterop bij vader, Martin bij moeder, en Johan reed op de fiets van de buurman, een fiets met houten wielen. Zo reden ze naar Delft. In het ziekenhuis mochten ze helaas alleen achter glas naar Reina kijken. Ze had vurig rode wangen en reageerde maar flauwtjes op haar ouders en broertjes, die achter het raam haar aandacht probeerden te trekken.

Wijnand keek met gefronste wenkbrauwen naar zijn zusje. Zijn hand pakte de hand van zijn moeder, alsof hij bij haar steun zocht. Johan tikte tegen het raam en riep: 'Reina, kijk eens?' Hij hield een tekening omhoog die hij voor haar gemaakt had. En Martin moest bijna huilen toen hij zijn zusje zo eenzaam in haar bedje zag liggen.

Gelukkig knapte Reina ook hiervan op, en op een goede dag mocht moeder Westhoek weer met de huisarts meerijden om Reina uit het ziekenhuis op te halen. Ze stonden haar allemaal op te wachten toen de auto van de dokter voor de deur stopte en moeder en Reina uitstapten. Vader had met de jongens de woonkamer versierd met slingers, en opa en oma Westhoek kwamen zelfs met een schaal vol eigengebakken koekjes! 'Opgespaard van de bonnen,' zei oma Westhoek glunderend.

Reina zat op moeders schoot en keek dat allemaal wat beduusd aan. Ze zag nog wel wat witjes, maar ze smikkelde het koekje dat oma haar gaf lekker op.

En toen ze 's avonds klaar waren met eten en vader na het Bijbel-lezen zijn handen vouwde, baden ze allemaal met hem mee: 'Dank U wel, Heere, dat U Reina gespaard hebt, en dat ze weer bij ons terug mocht keren.'

Marja van der Linden

Weest in geen ding bezorgd

Drie weken na hun huwelijk in 1965 emigreren Arend en Reina naar Australië. Voor Arend gaat hiermee een langgekoesterde wens in vervulling, maar voor Reina is het een ongewis avontuur. Hoewel ze met heel haar hart houdt van Nederland, kiest ze voor haar kersverse echtgenoot en dus voor Australië.

Na een lange reis komt het jonge stel aan in hun nieuwe woonplaats Perth. Daar wonen al veel Nederlandse migranten, die er een kerkelijke gemeente hebben gesticht. Voor Reina voelt het steeds meer als een thuis. Maar Nederland helemaal loslaten zal ze nooit kunnen.

In *Weest in geen ding bezorgd* volgt Marja van der Linden-Taal het leven van Reina vanaf dier geboorte tot aan haar veertigjarig huwelijksfeest. Dit boek is gebaseerd op een verhaal uit de familie van de auteur. Realistisch en aangrijpend, opgetekend met de liefhebbende pen van een naaste.

CITERREEKS

ISBN 978 90 5977 745 3 NUR 344

9 789059 777453

www.citerreeks.nl